

мѣсто отъ съчинението на Г. Акрополита, гдето се говори за възрастта на Иванъ Асѣня, текстътъ става напълно ясенъ. Подобни препращания — съ изрази като *ὡς εἰρήκειμεν*, *ὡς προεἰρήκειμεν*, *ὥσπερ ἔφημεν* — сж твърде обичайни у Акрополита²¹⁾. Но установяването на правилното четене позволява да се оточни смисълътъ на текста и въ друго отношение. Обикновено думитъ на Акрополита се тълкуватъ като указание, че нѣкой отъ привърженицитъ на Асѣня I взелъ скришомъ Иванъ Асѣня и Александра и „казалъ, че Иванъ Асѣнь отишелъ при куманитъ“²²⁾; въ сжщностъ, обаче, българскиятъ князь билъ критъ нѣколко време отъ привърженицитъ на баща си, а после билъ отведенъ въ „руската земя (Галичското княжество), гдето прекаралъ цѣли десетъ години като бѣжанецъ“²³⁾. Така, трѣбва да се приеме, споредъ тѣзи разсждения, че Иванъ Асѣнь въобще не е отивалъ при куманитъ. Въз основа на поправения текстъ на Г. Акрополита, обаче трѣбва да се заключи, че наистина нѣкой отъ привърженицитъ на Асѣня I грабналъ тайно (*κρύφα . . . λαβών*) малолѣтния Иванъ Асѣня и го отвелъ *περὶ τοὺς Σκύθας*²⁴⁾, съ което име нашиятъ авторъ именува куманитъ²⁵⁾. По-нататкъ Акрополитъ съобщава²⁶⁾, че *ὁ τοῦ Ἀσάν υἱὸς Ἰωάννης φυγαδεύει χρησάμενος περὶ τὰ τῶν Ῥώσων χωρεῖ, ἐκεῖσέ τε χρόνον ἔφ' ἱκανὸν διαμείνας . . .* Между двата текста на Акрополита не сжществува никакво противоречие. Отначало Иванъ Асѣнь наистина е билъ отведенъ при куманитъ²⁷⁾, а по-късно

²¹⁾ Вж. напр.: *ib.*, p. 44, 8: *ὡς προεἰρήκειμεν*; p. 45, 24: *περὶ οὗ καὶ μικρὸν πρόσθεν εἰρήκειν*; p. 47, 4: *ὡς γοῦν ἔφημεν*; pp. 48, 14; 62, 7; 72, 9; p. 50, 9: *ὡς προεἰρήκειν*; p. 70, 13; p. 52, 11; *ὥσπερ ἔφημεν*; p. 64, 17: *ὡς εἰρήκαμεν*; pp. 68, 20; 74, 18; p. 79, 19—20: *ὡς προπεφθάκαμεν περὶ τούτου ἐρεῖν*; p. 80, 20: *προεἶπομεν*; p. 100, 16—17: *ὡς εἰρήκειν*.

²²⁾ Златарски, п. с., с. 261.

²³⁾ Ср. п. с., с. 322. — Вж. и текста у Ephraemius, *ib.*, vv. 8048 sqq.: *Ἀσάν . . . | φυγὰς ἐπέδρα πρὸς Σκύθας παριστρίους | εἶτα Σκυθικὸν Ῥωσικὸν λαβὼν στίφος | ἐπεστратεύσας τῷ κρατοῦντι Βορίλῃ . . .*

²⁴⁾ За употрѣбата на предлога *περὶ* при *verba movendi* и вин. падежъ, въ значение *ἐπὶ* или *εἰς*, у Г. Акрополита вж. указанията на Heisenberg, *ib.*, p. 326.

²⁵⁾ Вж. G. Acropolita, *ib.*, pp. 24, 2, 6; 18, 26; 21, 24; 42, 5; 53, 22; 55, 4, 12 и пр.; ср. p. 363.

²⁶⁾ G. Acropolita, *ib.*, p. 33, 2—4.

²⁷⁾ Проф. П. Мутафчиевъ, Произходътъ на Асѣневци (МПр, IV. 4. 1928, с. 42), смѣта това бѣгство като „лишно указание“ за връзкитъ на Асѣневци съ рускитъ земи, а оттамъ — и за тѣхното потекло.